

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 724/2549

นางพานรินทร์ ธนวิรุฬห์วงศ์ โจทก์ หรือนางสิริกานต์ เอี่ยมสอาด บริษัทเวลล์คอมฟาร์มาซูติคอล จำกัดจำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 225, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานฯ มาตรา 31,
พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยไม่ได้ให้การต่อสู้ในประเด็นว่า ม. ไม่มีอำนาจเลิกจ้างโจทก์แทนจำเลย ทั้งจำเลยยังให้การรับ
ในคำให้การว่า จำเลยเลิกจ้างโจทก์เนื่องจากโจทก์ละทิ้งหน้าที่เป็นเวลาสามวันทำงานติดต่อกันโดย
ไม่มีเหตุอันสมควร จึงมิใช่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้จำเลยข้อนี้จึงเป็น
ข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลแรงงานกลาง ไม่อาจยกขึ้นอุทธรณ์ได้ตาม ป.วิ.พ.
มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานฯ มาตรา 31
โจทก์เป็นหัวหน้าพนักงานขายต้องควบคุมดูแลพนักงานขายในการจำหน่ายสินค้าเพื่อหารายได้ให้
แก่จำเลย แต่กลับลาป่วยทั้งเดือนไม่ได้มาทำงานเลยย่อมก่อให้เกิดความเสียหายแก่จำเลย ถือว่า
โจทก์หย่อนสมรรถภาพในการทำงานการที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์ด้วยเหตุดังกล่าว จึงเป็นการเลิกจ้าง
ที่มีเหตุอันสมควรมิใช่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม จำเลยไม่ต้องจ่ายค่าเสียหายให้แก่โจทก์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าจ้าง 21,846 บาท ค่าทำงานในวันหยุด 48,213 บาท
และค่าชดเชย 67,800 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าว
ล่วงหน้า 44,446 บาท ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง 5,750 บาท ค่ารับรอง 1,000 บาท และค่าโทรศัพท์
500 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่โจทก์ และ
ให้จำเลยจ่ายค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม 50,000 บาท แก่โจทก์ จำเลยให้การ
ขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลาง พิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยจำนวน 67,800 บาท ค่าจ้าง
ค้างชำระจำนวน 21,846 บาท พร้อมด้วยอัตราดอกเบี้ยร้อยละ 15 ต่อปี นับตั้งแต่วันฟ้องจนกว่า
จะชำระเสร็จแก่โจทก์ และจ่ายสินค้าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจำนวน 44,446 บาท
ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางจำนวน 5,750 บาท ค่ารับรองลูกค้าจำนวน 1,000 บาท และค่าโทรศัพท์
จำนวน 500 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่
โจทก์ กับจ่ายค่าเสียหายกรณีการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมจำนวน 50,000 บาท ให้แก่โจทก์ ค่าขอ
นอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า "ศาลแรงงานกลาง
รับฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด โจทก์เข้าทำงานเป็นลูกจ้างจำเลยเมื่อ
วันที่ 15 พฤษภาคม 2543 ตำแหน่งสุดท้ายเป็นหัวหน้าฝ่ายขายต่างจังหวัด ได้รับค่าจ้างอัตรา
สุดท้ายเดือนละ 22,600 บาท กำหนดจ่ายค่าจ้างทุกวันสิ้นเดือน ต่อมาวันที่ 2 พฤษภาคม 2546
จำเลยเลิกจ้างโจทก์ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยข้อแรกว่า จำเลยได้เลิกจ้าง
โจทก์หรือไม่ โดยจำเลยอุทธรณ์ว่า ที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า นายมานิต กำหนดงาม
ผู้จัดการฝ่ายบัญชีของจำเลยบอกแก่โจทก์ว่ามาทำงานทำไม เขาไม่ให้ทำงานแล้ว ถือว่าเป็นการ
เลิกจ้างแล้วนั้นไม่ถูกต้อง เนื่องจากนายมานิตมิได้เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัทจำเลย
และไม่ปรากฏว่านายมานิตได้รับมอบอำนาจให้กระทำการแทนบริษัทจำเลย นายมานิตจึงไม่

มีอำนาจเลิกจ้างโจทก์ ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยเลิกจ้างโจทก์ เห็นว่า จำเลยไม่ได้ให้การต่อสู้ในประเด็นที่นายมานิตไม่มีอำนาจเลิกจ้างโจทก์ อีกทั้งจำเลยยังให้การรับในคำให้การข้อ 2 ว่า จำเลยเลิกจ้างโจทก์เนื่องจากโจทก์ละทิ้งหน้าที่เป็นเวลาสามวันทำงานติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันสมควร จึงมิใช่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมโจทก์ไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลย อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลแรงงานกลาง ไม่อาจยกขึ้นอุทธรณ์ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยข้อสุดท้ายว่า จำเลยเลิกจ้างโจทก์เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมหรือไม่ และจำเลยต้องจ่ายค่าเสียหายให้แก่โจทก์ หรือไม่ ศาลแรงงานกลางรับฟังข้อเท็จจริงว่าโจทก์ได้ลาป่วยอ้างว่าเป็นไข้หวัดในเดือนเมษายน 2546 ทั้งเดือน โดยลาต่อเนื่องกันถึง 8 ครั้ง บางครั้งนานนับสัปดาห์ เห็นว่า โจทก์เป็นหัวหน้าพนักงานขายต้องควบคุมดูแลพนักงานขายในการจำหน่ายสินค้าเพื่อหารายได้ให้แก่จำเลย แต่กลับลาป่วยทั้งเดือนโดยไม่ได้มาทำงานเลยย่อมก่อให้เกิดความเสียหายแก่จำเลย ถือว่าโจทก์หย่อนสมรรถภาพในการทำงาน การที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์ด้วยเหตุดังกล่าว จึงเป็นการเลิกจ้างที่มีเหตุอันสมควรการมิใช่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมจำเลยไม่ต้องจ่ายค่าเสียหายให้แก่โจทก์ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าเสียหายให้แก่โจทก์นั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยฟังขึ้น" พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยไม่ต้องจ่ายค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมแก่โจทก์ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง

องค์คณะ

รุ่งโรจน์ รื่นเรืองวงศ์ · ขวลิศ ยอดเนร · พิทยา บุญชู

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/724/2549>